

Nr 292.

Av herr **Christiernsson m. fl.**, *angående vissa synpunkter att beaktas vid utredningen om ny jaktlagstiftning m. m.*

1931 års riksdag beslöt i enlighet med hemställan av jordbruksutskottet att hos Kungl. Maj:t begära utredning och förslag till en ny jaktlagstiftning och de övriga åtgärder, som kunde vara påkallade för jaktens och jaktvårdens ordnande.

Det medel, som jägaren begagnar sig av för att nå sitt mål, är i de ojämförligt flesta fallen ett vapen direkt avsett att tillfoga så snabbt dödande skador som möjligt. Det ligger nästan något orimligt i att vem som helst utan någon kontroll från det allmännas sida skall få fritt röra sig omkring med något för den allmänna säkerheten så farligt som ett skjutvapen. Därtill kommer att de, som förorsaka jaktolyckor — antalet av dessa får sin årligen återkommande belysning genom tidningarnas olycksfallsnotiser under jakttiden — ofta ej äro i den ekonomiska situationen, att de kunna presterade den gottgörande för en vållad skada, som ligger i utgivandet av skadestånd till den skadelidande eller dennes efterlevande.

Här anmäler sig en betänklighetsfull brist i vår svenska lagstiftning. En ändring kan knappast vinnas på andra vägar än genom införandet av licens i någon form för rätt att utöva och i samband därmed skyldighet för en var, som ville idka jakt, att vara försedd med s. k. jaktkort. En sådan lagstiftning är också genomförd i ett flertal länder och bland dem Danmark.

Helst skulle man naturligtvis se, om det kunde förbjudas en var, som ej besitter tillräcklig skicklighet i bruket av skjutvapen och de psykiska kvalifikationerna därför, att idka jakt med sådana vapen. Svårigheten att på ett tillfredsställande sätt anordna de prov, en sådan lagstiftning förutsätter, gör emellertid att man måste nöja sig med att gå fram efter mera påtagliga kriterier. I detta hänseende är först och främst att erinra om att så gott som alla lagstiftningar innehålla bestämmelser, som antingen förbjuda jakt av underåriga eller åtminstone omgärda utfärdandet av jaktkort åt sådana med vissa garantibestämmelser, såsom att de skola ha tillstyrkande av föräldrar eller målsmän, som åtaga sig en viss garanti för deras jaktutövning, att de ej få jaga annat än i sällskap med och under uppsikt av någon äldre, som ansvarar för dem, o. s. v. Att i en blivande lagstiftning om jaktvårdsavgift och jaktkort införa motsvarande bestämmelser även hos oss borde ej möta oöverstigliga hinder. Hur de närmare bestämmelserna i detta hänseende böra utformas må tills vidare lämnas öppet. Vidare synes det, i likhet med vad som skett i fråga om automobilförare, böra införas bestämmelser om att den, som på ett eller annat sätt visat sig i sitt handhavande av jaktgevär fara fram på ett sätt, som hotar den allmänna säkerheten, förlorar sitt

jaktkort och för längre eller kortare tid avstänges från rätten att utfå sådant. Hur långt man i detta hänseende bör gå, kan ju bliva föremål för olika meningar.

Med dylika bestämmelser skulle ju vinnas en viss, om än naturligtvis icke ofelbar säkerhet mot det hot de ansvarslösa jägarnas framfart innebär för den allmänna säkerheten. Införandet av bestämmelser om jaktkort möjliggör vidare att på ett betryggande sätt tillgodose de eventuellt skadelidandes ekonomiska intressen. Detta spörsmål har också på ett mycket enkelt sätt blivit löst i Danmark. Enligt den nya danska jaktlagen av den 28 april 1931 är en var, som löst jaktkort, i och med dettas lösande ansvarsförsäkrad för den skada han under utövning av jakt direkt tillfogar tredje man genom skjutande. Premien betalas till vederbörande försäkringsanstalt direkt från den fond, som skall bildas av jaktkortsavgifterna.

Försäkringen är närmare ordnad genom en överenskommelse, som under regeringens medverkan ingåtts mellan ett antal danska försäkringsanstalter. Premien är mycket låg, en krona för person. Försäkringen täcker all skada, som den försäkrade tillfogar annan, icke endast om han enligt vanliga skuldregler är ansvarig för densamma, utan även då skadan enligt svensk terminologi timat av ren våda. Härigenom har man uppenbarligen velat komma ifrån alla bevissvårigheter ifråga om skulden, på samma gång som man naturligtvis tagit hänsyn till att den statistik, på vilken försäkringsföretagens riskberäkningar grundas, icke skiljer mellan skador, som uppkommit av vållande, och sådana av våda.

Såväl skada å *person* som skada å *sak* ersättes, dock endast inom vissa gränser, som ganska nära överensstämma med dem, som hos oss gälla ifråga om automobilförsäkringen. Högsta sammanlagda ersättningsbeloppet vid *personskada* är 60,000 kronor. Då emellertid de skador, som uppstå vid jakt, i regel ej äro masskador, är det av större intresse, att högsta ersättningsbeloppen äro, för varje person, som blivit dödad, 17,000 kronor och för varje person, som blivit fullständig invalid, 20,000 kronor. Beloppet 17,000 kronor utgår emellertid endast, om den dödade är familjeförsörjare, och i så fall endast efter viss fördelning, sålunda att till änka utbetalas 9,000 kronor, till varje barn under 4 år 3,000 kronor, mellan 4—8 år 2,000 kronor, mellan 8—15 år 1,500 kronor, mellan 15—18 år 1,000 kronor. Finnes ej änka med barn, fördubblas de förut för barn angivna beloppen. I varje fall skall dock iakttagas, att sammanlagda ersättningsbeloppet ej får överstiga 17,000 kronor. Är den dödade ej familjeförsörjare, utgår viss begravningshjälp. Vid invaliditet av mindre grad reduceras ersättningen med utgångspunkt från förenämnda belopp av 20,000 kronor efter en viss skala. I samtliga fall ersättas dessutom utgifter för läkare, medicin och sjukhusvård, förlorad arbetsförtjänst samt sveda och värk.

För *skada å sak* är högsta ersättningsbeloppet 5,000 kronor med iakttagande dessutom, att den skadevållande själv svarar för de första 15 kronorna av varje skada. Överstiger en skada ej 15 kronor, utgår således ej någon ersättning. Att maximum för sakskada satts så lågt som till 5,000 kronor,

beror naturligtvis på att å ena sidan dessa skador i regel ej äro så stora och å andra sidan en försäkring, som täckte så stora skador, som vållande till eldsvåda å hus eller till skogseld ofta medför, i varje fall ej skulle kunna åstadkommas inom den kostnadsram, som står till buds. För övrigt har man ju att gå ut ifrån att den skadelidande på annat sätt täckt sig för sådana skador.

I anslutning till vad som sålunda anförts få vi därför hemställa,

att riksdagen ville i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla, att synpunkterna ifråga måtte beaktas vid den utredning, som 1931 års riksdag i sin skrivelse till Kungl. Maj:t (nr 294) redan begärt, samt, att på denna utredning vilande lagförslag måtte skyndsammast framläggas för riksdagen.

Stockholm den 21 januari 1933.

Nils Christernsson.

Bj. Holmgren.

Gösta Liedberg.

Nils Holmström.

Janne Nilsson.

Johan Jönsson,
Revinge.